

PASTORAL AMERİKA

Philip Roth 19 Mart 1933'te Newark, New Jersey'de doğdu. İkinci kuşak Amerikalı bir anne babanın, Bess ve Herman Roth'un ikinci çocuğu olan Roth, dönem dönem eserlerinde bahsettiği Weequahic'te, çoğunluğu Yahudi cemaatine mensup bir bölgede yetişti. 1950 yılında Weequahic Lisesi'nden mezun olduktan sonra Pennsylvania'daki Bucknell Üniversitesi'ne devam etti, ardından İngiliz Edebiyatı alanındaki yüksek lisansını burslu kabul edildiği Chicago Üniversitesi'nde tamamladı.

1959 yılında yayımladığı birkaç öykü ve bir novelladan oluşan *Hoşça Kal, Columbus ve Beş Öykü*yle Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandı. Bu ödülünden on yıl sonra yayımladığı *Portnoy'un Feryadı*yla olumlu eleştiriler alarak ticari bir başarı kazanan Roth, Amerika'nın en iyi genç yazarları arasında gösterildi. Philip Roth, Nathan Zuckerman'ın serüvenleri ve Philip Roth adlı kurgusal bir anlatıcı karakter kullanarak aktardığı otuz bir kitabıyla yirminci ve yirmi birinci yüzyıl Amerikası'nın karmaşık yapısının sesi oldu.

Yaşadığı dönem boyunca edebiyat dünyasına yaptığı kalıcı katkılar Amerika'da ve tüm dünyada büyük çapta takdir edildi. Pulitzer Ödülü'nü, Uluslararası Man Booker Ödülü'nü ve ikiye kez de Ulusal Kitap Eleştirmenleri Birliği Ödülü'nü ve Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandı. Beyaz Saray tarafından verilen Ulusal Sanat Nişanı'na ve Ulusal İnsan Bilimleri Nişanı'na layık görüldü ve ödülleri sırasıyla Başkan Clinton ve Başkan Obama'dan aldı.

Philip Roth 22 Mayıs 2018'de, yazmayı bıraktıktan altı yıl sonra, seksen beş yaşında öldü.

Orhan Yılmaz İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden 1995 yılında mezun oldu. Öğrencilik yıllarında teknik makalelerin yanı sıra *Cumhuriyet* gazetesi *Bilim ve Teknik* eki için çeviriler yaptı. Stephen King'in *Insomnia* kitabıyla roman çevirmenliğine başladı. *Frankenstein* (Marry Shelley), *Bir Komünistle Evlendim* (Philip Roth), *Pastoral Amerika* (Philip Roth) ve *Anathem* (Neal Stephenson) adlı kitapları da Türkçeye çevirdi.

Philip Roth'un
YKY'deki kitapları

- Sokaktaki Adam (2011)
Nemesis (2012)
Öfke (2012)
Hoşça Kal, Columbus ve Beş Öykü (2013)
Hayalet Yazar (2014)
Karşıt Hayat (2015)
Ve Hayalet Sahneden Çekilir (2015)
Portnoy'un Feryadı (2017)
Pastoral Amerika (2018)
Bir Komünistle Evlendim (2019)
Baba Mirası (2019)
İnsan Lekesi (2020)
Bir Erkek Olarak Yaşamım (2020)

PHILIP ROTH

Pastoral Amerika

Roman

Çeviren
Orhan Yılmaz

YAPI KREDİ YAYINLARI

J.G. için

Düş kur gün bittiğinde,
Gerçekleşebilirler, düşler,
Hiçbir şey görüldüğü kadar kötü değildir asla,
Düş kur bu yüzden, düş kur, düş kur.

Johnny Mercer,
1940'ların popüler şarkısı "Dream"den

Umulanın nadiren gerçekleşmesi...

William Carlos Williams,
"At Kenneth Burke's Place"ten, 1946

I

Anımsanan Cennet

Sarıkafa. Savaş yılları boyunca, ben henüz ilköğretim okuluna giderken, bizim Newark yöresinde büyülü bir isimdi bu, şehrin eski Prince Caddesi gettosundan taşınmalarının üzerinden ancak birkaç kuşak geçmiş, henüz lise çağındaki bir sporcunun muazzam yeteneği karşısında şaşkına dönecek kadar kusursuz biçimde Amerikanlaştırılmamış yetişkinler için bile. İsim büyülüydü; ayrıksı suratu da öyleydi. Ağırlıklı olarak Yahudilerin eğitim gördüğü bizim devlet lisesindeki birkaç açık tenli Yahudi öğrencinin hiçbiri, kabilemize Seymour Irving Levov olarak doğan bu mavi gözlü sarışının sivri çeneli, duygusuz, bir Viking maskesini andıran yüz hatlarına sahip değildi.

Sarıkafa'nın yıldızı, Amerikan futbolunda end, basketbolda pivot, beyzbolda da birinci kale bekçisi pozisyonlarında oynarken parladı. Sadece basketbol takımı –Sarıkafa en çok sayı yapan oyuncusuyken, şehir şampiyonasını iki kez kazanarak– daha önce görülmedik bir başarı kazanmıştı ama Sarıkafa sahalardan galip ayrıldığı sürece, eğitim düzeyi büyük ölçüde düşük, fazla sorumluluk yüklenmiş, akademik başarılarla karşı her şeyin ötesinde bir saygı duyan ebeveynleri olan bir öğrenci kitlesi için pek de önemi yoktu spor takımlarımızın kaderinin. Fiziksel saldırganlık, sporcu formaları ve resmi kurallarla kamufle edilse ve Yahudilere zarar vermek niyetinde olmasa bile, bizim topluluğumuzda geleneksel bir haz kaynağı değildi – ileri akademik dereceler ise öyleydi. Her şeye karşın, Sarıkafa sayesinde, mahalle, kendisi ve dünyaya ilişkin bir fantezinin içine girdi, her yerdeki sporsever taraftarların fantezisi: Neredeyse Yahudi olmayanlar gibi (Yahudi olmayanları hayal ettikleri için), ailelerimiz işlerin gerçekte nasıl yürüdüğünü unutabilir ve bir sporcunun performansını bütün umutlarının kaynağı haline getirebilirlerdi. En önemlisi, savaşı unutabilirlerdi.

Sarıkafa Levov'un Weequahic Yahudilerinin hane halkından bir Apollon olarak yükselişi, sanırım, en iyi şekilde, Almanlara ve Japonlara karşı savaşla ve bunun beslediği korkuyla açıklanabilir.

Oyun sahasının yılmaz Sarıkafası ile birlikte, yaşamın anlamsız yüzü, oğullarını, kardeşlerini ya da kocalarını bir daha hiç görmeme korkusu içinde yaşayanlar için, tuhaf, yanılmalı türden bir dayanak, Sarıkafavari masumiyete dalarak mutlu bir rahatlama sağlıyordu.

Peki bu –bertaraf ettiği her hukuşatın, sıçrayarak yakaladığı her pasın, sol saha hattından iki sayılık atış için yaptığı her alçak vuruşun yüceltilmesi, kutsallaştırması– onu nasıl etkiledi? Onu böylesine ciddi ve taş suratlı bir çocuk yapan şey bu mudur? Yoksa bütün topluluğun sevgiyle kepçe kepçe doldurduğu narsizmi kontrol altında tutmak için verdiği ateşli iç mücadele, görünüşe bakılırsa olgun bir ağırbaşlılık şeklinde mi yansiyordu dışarıya? Lise amigolarının Sarıkafa için yaptıkları bir tezahürat vardı. Bütün takıma ilham vermek ya da seyircileri harekete geçirmek niyetiyle yapılan diğer tezahüratların aksine, sadece Sarıkafa için ayaklar yere vurularak yapılan ritmik bir takdir gösterisi, onun su katılmamış ve utangaçlıktan yoksun mükemmelliği şerefine sergilenen coşkunun dışavurumuydu. Tezahürat, basketbol maçlarında onun her ribaund alışında ya da sayı yapısında spor salonunu sallıyordu, Amerikan futbolunda ne zaman topu bir metre kadar taşısa ya da bir pası kesse Şehir Stadyumu’nun bizim oturduğumuz tarafını süpürüp geçirdi. Kenarlarda hevesle dizleri üstüne çöken bir amigo ekibinin bulunmadığı, Irvington Park’ta ev sahipliği yapılan, az kişinin izlediği beyzbol maçlarında bile, Sarıkafa sadece topa vurmak için yükseldiğinde değil, aynı zamanda birinci kalede rutin olarak oyundışı bırakılmaktan başka bir şey yapmadığı zaman bile, ahşap tribündeki bir avuç Weequahicli vefakâr tarafından bu tekerlemenin zayıf bir şekilde söylendiğini duyabilirdiniz. Bu beş kelimeden oluşan bir tekerlemeydi ve bu kelimelerin ikisi onun adıydı. Tekerleme hey hey-hey! Hey hey hey... hey-hey! diye devam ediyordu ve tempo, özellikle futbol maçlarında, her yinelenişte hızlanıyordu, ta ki çılgın tapınmanın zirvesinde, etekleri şişiren bir yan takla patlaması kendinden geçmiş bir şekilde boşalıp, on gülbüz küçük amigonun turuncu renkli bol şortları hayretler içindeki gözlerimizin önünde havai fişekler gibi alev alev yanana kadar... ve sana ya da bana olan sevgi uğruna değil de, harika Sarıkafa uğruna. “Sarıkafa Levov! Herkes seni seviyor!.. Sarıkafa Levov! Herkes seni seviyor! Sarıkafa Levov! Herkes seni seviyor!”

Evet, Ne tarafa baksa insanların kendisine âşık olmuş bakışlarıyla karşılaşılıyordu. Biz çocukların sürekli rahatsız ettiği şekerci dükkânı sahipleri, geri kalanımıza şöyle sesleniyorlardı: “Hey-sen-dur!” veya “Bırak-onu-çocuk!”; ona ise saygıyla, “Sarıkafa” diye sesleniyorlardı. Ana babalar gülümsüyor, ona yumuşak bir tavırla, “Seymour” diye hitap ediyorlardı. Sokakta yanlarından geçtiği, gevezelik eden kızlar dikkat çeken bir sevinç ve heyecanla çılgına dönerlerdi, en cesuru ise onun ardından, “Geri gel, geri gel, Levov hayatım!” diye bağırırdı. Ve o buna izin verirdi, bütün bu sevginin muhatabı olarak, sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi görünerek mahallede dolaşırdı. Topyekûn, eleştirellikten uzak, tapınırcasına bir yaltaklanmanın üzerimizdeki değer artırıcı etkisi konusunda geri kalanımızın sahip olabileceği herhangi bir hayalin aksine, Sarıkafa’ya dayatılan sevgi gerçekten de onu duygudan *yoksun* bırakmışa benziyordu. Çoğu kimse tarafından bir umut simgesi olarak –lisemizin neferlerini Midway, Salerno, Cherbourg, Solomons Aleutians, Tarawa’dan sağ salim eve döndürmeyi başaracak gücün, azmin ve teşvik edilen yiğitliğin canlı örneği olarak– kucaklanan bu çocukta, sorumluluğa karşı altın değerindeki tanrı vergisi yeteneğini engelleyecek esprituelliğin ya da ironinin zerresi yoktu sanki.

Ancak, ironi bir insan tesellisi olduğundan ve bir tanrı gibi tuttuğunuzu kopardığınızda mesele olmaktan çıktığından, esprituellik ya da ironi, Sarıkafa gibi bir çocuğun ilerlemesinin önündeki engel gibidir. Ya kişiliğinde bastırmakta olduğu sağlam bir yön vardı ya bu yönü henüz uykudaydı ya da daha büyük olasılıkla öyle bir şey yoktu. Bütün bu aoseksüel sevişmenin arzu nesnesi olarak onun kayıtsızlığı, görünürdeki edilginliği, tanrısal değilse de, hemen hemen okuldaki başka herkesin daha temel insanlığının üzerinde ayrıcalıklı bir tür gibi gösteriyordu onu. Eli, ayağı tarihe bağlıydı, tarihin bir *aracı*ydı; Barringer’a karşı yirmi yedi sayı atarak kırdığı Weequahic basketbol takımı rekorunu başka bir günde yani elli sekiz Flying Fortress ağır bombardıman uçağının Luftwaffe avcı uçakları tarafından düşürüldüğü, ikisinin uçaksavar ateşinin kurbanı olduğu, beş tanesinin de Almanya’yı bombalayıp, dönüştürerek İngiltere kıyılarından geçtikten sonra düştüğü 1943 yılındaki çok ama çok üzücü günden başka bir günde kırılmış olsaydı asla göremeyeceği bir tutkuyla saygı gösteriliyor olurdu ona.

Sarıkafa'nın küçük kardeşi, benim sınıf arkadaşımı; sıksa, küçük kafalı, meyankökü çubuğunun hatlarına sahip, tuhaf bir şekilde fazla esnek bir çocuk, kendi çapında bir matematik dehası, Şubat 1950 mezuniyet töreni konuşmacısı, Jerry Levov. Jerry hiç kimseyle gerçekten arkadaşlık etmediyse de, kendine özgü buyurganlığı ve huysuzluğuyla, yıllar boyu benimle ilgilendi. Benim daha on yaşından itibaren, Levovların Wyndmoor ve Keer'in köşesindeki müstakil evinin işi bitmiş bodrum katında yaptığımız pinpon maçlarında ona düzenli olarak yenilmem ve bu yüzden sinirlerimin gerilmesi bu ilginin sonucudur. "İş bitmiş" ifadesi, bodrum katının budaklı çam panellerle kaplanarak ev havasına büründürüldüğüne işaret eder, Jerry'nin görünüşte sandığı gibi, bodrum katının, başka bir çocuğun işini bitirmek için, mükemmel bir yer olduğuna değil.

Jerry'nin saldırganlığının pinpon masasındaki kontrolsüzlüğü ağabeyinin herhangi bir spor dalındaki kontrolsüzlüğünü aşıyordu. Bir pinpon topu, gözünüzü çıkartmasın diye zekice boyutlandırılmış ve biçimlendirilmiştir. Aksi taktirde Jerry Levov'un bodrum katında oynamazdım. Sarıkafa Levov'un evinin girdisini çıktısını bildiğimi insanlara anlatma fırsatı uğruna olmasaydı, elimde küçük tahta bir raketten gayri bir savunma aracı olmaksızın, hiç kimse beni o bodrum katına indiremezdi. Pinpon topu kadar hafif çeken herhangi bir şey ölümcül olamaz, ancak Jerry o şeye küt diye vurduğunda cinayetin aklının ucundan geçmediğini kimse söyleyemezdi. Bu şiddet gösterisinin Sarıkafa Levov'un küçük kardeşi olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgisi olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Sarıkafa'nın kendisi olamayıp, Sarıkafa'nın kardeşi olmaktan daha iyi bir şey olabileceğini aklım almadığından, Jerry için bundan daha kötüsünü hayal etmenin zor olabileceğini anlayamamıştım.

Sarıkafa'nın –asla girmeye cesaret edemediğim, ancak Jerry'nin odasının dışındaki tuvaleti kullandığım zaman içine şöyle bir bakmak için durakladığım– yatak odası, evin arkasındaki saçağın altına sıkışıp kalmıştı. Eğimli tavanı, çatı pencereleri, duvarlarındaki Weequahic flamalarıyla, tam da gerçek bir erkek çocuk odası olarak hayal ettiğim mekâna benziyordu. Arka bahçeye açılan iki pencereden, Levovların garajının damını görebilirdiniz; Sarıkafa ilköğretim okulu öğrencisiyken kış aylarında, bu garajda çatı kirişinden sallandırılan bir ipe bantlanmış beyzbol topuna sopa sallayarak vuruş talimi yapardı – John R. Tunis'in *The Kid from Tomkinsville*

(Tomkinsville’li Kid) adlı beyzbol romanından edinmiş olabileceği bir fikir. Sarıkafa’nın yatağının yanındaki gömme rafta, bar mitzva¹ hediyesi olan, Rodin’in “Düşünen Adam” heykelinin minyatür kopyası iki adet som bronzdan kitap desteği arasında hepsinin alfabetik olarak dizildiklerini fark ederek –*Iron Duke, The Duke Decides, Champion’s Choice, Keystone Kids, Rookie of the Year*– o kitaba ve Tunis’in diğer beyzbol kitaplarına ulaştım. Tunis’in bula-bildiğim bütün kitaplarını ödünç almak için hemen kütüphaneye gittim ve *The Kid from Tomkinsville* ile başladım, dört yaşındayken babası, on altı yaşındayken annesi ölen, gündüzleri aile çiftliğinde akşamlarıysa kasabada, “MacKenzie’nin South Main’in köşesindeki dükkânı”nda çalışarak büyükannesiyle birlikte zar zor geçinip giden, kırsal Connecticut’ın tepelerinden, derli toplu genç bir top atıcı olan Kid, Roy Tucker hakkında, tüyler ürpertici, bir erkek çocuk için ilgi çekici, yalın bir dille yazılmış, yer yer anlaşılması zor ama dolaysız ve mükemmel bir kitap.

1940 yılında yayımlanan kitabın, birazcık dışavurumcu bir çarpıtmayla ve durumu kurtaracak kadar anatomik maharetle, beyzbol oyununun bir milyon istatistikle aydınlanmasından önceki dönemde, dünyadaki yazgının gizemleriyle ilgili olduğu, birinci lig oyuncularının iriyarı sağlıklı çocuklardan çok sıksa ve aç işçilere benzedikleri dönemde, Kid’in yaşamının zorluğunu özenle resimleyen siyah beyaz çizimleri vardı. Çizimler, Ekonomik Kriz Amerika’sının kasvetli kemer sıkma politikasının uygulandığı dönemden yola çıkılarak tasarlanmışa benziyordu. Hemen hemen her on sayfada bir, hikâyedeki somut bir dramatik anı özlü bir şekilde tasvir etmek için –“İşin içine birazcık enerji katabiliyordu”, “Çitin öbür tarafındaydı”, “Razzle topallayarak yedek kulübesine gitti”– boş bir sayfada, dünyanın en yalnız kimsesi gibi, hem doğadan hem de insanlardan tecrit edilmiş olarak, ya da solucansı bir gölgenin sıksa heykelciğini ardından sürükleyerek, nokta gibi görünen oyun sahası çimlerine oturtulmuş olarak kabaca silueti çizilmiş sıksa, karanlık yüzlü oyuncunun bolca mürekkep kullanarak çizilmiş gibi duran, siyahımsı tasviri söz konusudur. Beyzbol üniforması içinde bile çekicilikten yoksundur; eğer top atıcıysa,

1 Yahudi ergenlik töreni; gerekli eğitimden geçtikten ve sılandıktan sonra, cemaatine etkin biçimde katılabilecek çağa (on üç yaşına) gelmiş Yahudi erkek çocukları için havralarda yapılan tören. (ed. n.)

eldivenli eli pençe gibi görünür; ve birbiri ardına gelen resimlerin grafik olarak netleştirdiği şey, birinci ligde oynamanın kahramanca görünmesine karşın, çok yorucu ve karşılıksız emeğin başka bir biçimi olmasıdır.

The Kid from Tomkinsville kitabına pekâlâ *The Lamb from Tomkinsville* (Tomkinsville'li Kuzu), hatta, *The Lamb from Tomkinsville Led to the Slaughter* (Mezbahaya Gönderilen Tomkinsville'li Kuzu) adı verilebilirdi. Ulaşılabilecek son nokta olan Brooklyn Dodger kulübüne yeni gelen, topluluğu heyecanlandırıp harekete geçiren biri olarak Kid'in kariyerinde her zafer, cezalandırıcı bir hayal kırıklığıyla ya da ezici bir kazayla ödüllendirilir. Evini özleyen yalnız Kid'le, ona büyük ligler konusunda başarıyla yol yordam öğreten ve "kalenin arkasında sabit kahverengi gözleriyle" yol göstererek başarısız olmasını önleyen, Dodgers'ın kıdemli top tutucusu Dave Leonard arasında gelişen güçlü dostluk bağı, sezon başladıktan sonra altı hafta içinde, tecrübeli oyuncunun aniden kulübün oyuncu listesinden çıkarılmasıyla zalimce sona erdirilir. "Beyzbolda pek bahsetmedikleri bir sürat vardı burada: bir oyuncunun yükselişindeki ve düşüşündeki sürat." Ondan sonra, Kid ardı ardına on beşinci oyununu kazandığı –her iki ligde de hiçbir top atıcının geçemediği bir çaylak oyuncu rekoru– büyük zaferden sonra eşek şakaları yapan taşkın takım arkadaşları duşta kazayla ayaklarını sakatlar ve düşerken incinen dirseği yüzünden bir daha atıcılık yapamaz. Kaledeki gücü yüzünden sırası olan oyuncunun yerine atış yaparak, yılın geri kalanını yedek kulübesinde geçirir ve sonra, karlı kış boyunca –artık ünlü ama yeniden büyükannesinin kuzusu olarak eve, Connecticut'a dönmüş, gündüzlerini çiftlikte, akşamlarını dükkânda geçirmektedir– Dave Leonard'ın sallama seviyesini –Sağ omzunu aşağıda tutma ve sallandırma eğilimi onun en kötü hatasıydı– koruması talimatı üzerine, ahırda bir ipten top sarkıtıp, soğuk kış sabahları ter içinde kalıncaya kadar "sevgili sopasıyla" ona vurarak kendi kendine sabırla çalışır. "Tak..." Topla dosdoğru buluşan sopanın duru tatlı sesi." Sonraki sezona kadar, süratli sağ dış alan oyuncusu olarak Dodgers'a dönmeye hazırdır. O, 325 vuruş ortalamasıyla ikinci sıradadır ve son ana kadar mücadeleci olarak takımının başını çeker. Sezonun son günü, genel klasmanda sadece yarım maçla birinci sırada olan Giants takımıyla yapılan maçta, Kid Dodgers'ın hücumunu

ateşler, atılganlıkla, o kendine özgü sportmence tarzıyla kaleden kaleye koşarak Dodgers'a bir *homerun* kazandırır; oyunun son vuruşlarında, iki vurucu oyun dışında, iki vurucu oyundayken, Kid doğruca sağ orta alan duvarına çarpması pahasına koşarak topu yakalayıp oyunu kurtarır. O muazzam cüretkâr kahramanlık Dodgers'ı Dünya Serileri Beyzbol Şampiyonası'na gönderir ve onu ise "sağ orta kanadın derinliklerinde yeşil sahanın üzerinde ıstıraptan kıvranır halde" bırakır. Tunis anlatısını şöyle bitirir: "Bir oyuncu kitlesinin, sahaya dolan büyük kalabalığın, izdihamın arasından bir sedyede hareketsiz bir bedeni taşıyan birkaç adamın üzerine alacakaranlık çöktü... Gök gürliyordu. Polo Grounds'a yağmur boşandı." Yağdı, yağdı, gök gürledi ve çocuklar için Eyub Kitapçığı bu şekilde bitti.

On yaşındaydım ve hiç öyle bir şey okumamıştım. Hayatın za-
limliği. Adaletsizliği. Buna inanamadım. Dodgers'ın ayıplanacak
üyeleri Razzle Nugent, büyük bir top atıcı ama sarhoş, öfkeli, Kid'i
şiddetle kıskanan sert bir kabadayıdır. Oysa sedyede "hareketsiz"
taşınan Razzle değil, hepsinden iyi olan, Kid denen, çiftlikte bü-
yümüş öksüz, alçakgönüllü, ağırbaşlı, namuslu, sadık, saf, cesareti
kırılmayan, çalışkan, tatlı sözlü, cesur, zeki, harikulade bir sporcu,
yakışıklı ve ciddi bir çocuktur. Söylemeye lüzum yok, Sarıkafa ile
Kid'i aynı kişi olarak düşündüm ve beni neredeyse gözyaşları içinde
bırakmış ve uykularımı kaçırmış bu kitabı Sarıkafa'nın nasıl olup da
okuduğunu merak ettim. Onunla konuşacak cesaretim olsaydı, ona
kitabın sonunun Kid'in işinin bitmiş olduğu anlamına mı geldiği-
ni, yoksa hâlâ başka bir geri dönüş olasılığı anlamına mı geldiğini
düşündüğünü sordurdum. "Hareketsiz" kelimesi beni dehşete düşür-
müştü. Kid yılın son yakalayışıyla *ölmüş* müydü? Sarıkafa biliyor
muydu? Umrunda mıydı? Tomkinsvilleli Kid'i bulup yere yıkan
feleğin büyük Sarıkafa'yı da gelip yere yıkabileceğini düşünmüş
müydü acaba? Yoksa vahşice ve adaletsizce cezalandırılmış hoş bir
yıldız hakkındaki bir kitap –en büyük hatası sağ omzunu aşağıda
tutma ve iskalama eğilimi olan, ancak her şeye karşın gürleyen
göklerin yok ettiği fazlasıyla yetenekli bir masuma dair– onun
rafındaki şu "Düşünen Adam" kitap destekleri arasında duran bir
kitap mıydı yalnızca?